

και η μνήμη τῶν παίδων, ἀλλὰ καὶ ἡ κρίσις καὶ ἡ καρδία διαπλάσσεται. Ἵνα ὁμοῦς τοῦτο κατορθωθῇ, πρέπει νὰ μὴ περιορισθῇ ὁ διδάσκαλος εἰς ἑνὴν ἀφήγησιν, ἀλλὰ νὰ προκαλέσῃ ὅπου δεῖ παρατηρήσεις ἐκ μέρους τῶν παίδων ὑποβοηθῶν αὐτοὺς ὅπου προσκόπτουσι, καὶ νὰ ἐξάγῃ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα νὰ σχετίζῃ μετὰ τὸν κοινωνικὸν βίον. Καὶ ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς δὲ νὰ μάθωσιν οἱ τῆς πρώτης τάξεως νὰ ἀριθμῶσι μέχρι τῶν 1,000 καὶ νὰ γράφωσι μέχρι τῶν ἑκατῶν.

β'. Ἔτος δεύτερον.

Τὸ ἔτος τοῦτο πρέπει νὰ καταβλη-
μεγάλῃ προσπάθεια ὅπως μὴ
πειθίσωσιν οἱ παῖδες τὴν μονότονον
ἀηδὴ ἐκείνην ἀνάγνωσιν, ἥτις
τυχῶς εὐρίσκεται εἰς τὰ πλεῖστα
μοτικὰ μας σχολεῖα, καὶ τὴν ὅ-
αν εἶναι πολὺ δύσκολον βραδύτε-
νὰ διορθώσῃ τις, ἀλλὰ νὰ ἀνα-
ψκῶσι κατ' ἐννοιαν. Πρὸς δὲ τοῦ-
εἶναι ἀνάγκη νὰ καταστήσῃ ὁ
δάσκαλος τὸ περιεχόμενον τοῦ μα-
ματος καταληπτὸν τοῖς παισίν, εἰ-
ἀφηγούμενος τὸ περιεχόμενον τοῦ
λήματος διὰ λέξεων προσιτοτέρων
τοῖς, εἴτε ἐξηγῶν τὰς ἀγνώστους
λεξεὶς καὶ φράσεις. Ἵνα δὲ πεισθῇ
διὰ τοῦ τρόπου τούτου κατενόη-
τὸ κείμενον, πρέπει νὰ
σηθέντω
ακτέων μαθη-

τες οἱ μαθηταί, οὐχὶ μόνον τὴν κρίσιν
αὐτῶν ὀξύνουσιν, ἀλλὰ γυμνάζονται
καὶ εἰς τὴν περὶ τὸ λεκτικὸν ὀρθότητα,
ὅπερ εἶναι ὁ κυριώτερος σκοπὸς τῆς
διδασκαλίας. Οὐ μικρὸν δὲ συντελεῖ
καὶ τὸ ἐθίζειν τὸν μαθητὴν ἵνα δια-
κρίνῃ τὰς προτάσεις, τὰς ὁποίας κα-
τ' ἀρχὰς μὲν νὰ διαιρῇ εἰς τὰς οἰκεί-
ας λέξεις, κατόπιν δὲ νὰ ἀποδίδῃ ἑκα-
στον τῶν μερῶν αὐτῶν ὅπου ἀνήκει,
χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν συντακτικῶν
ὀρισμῶν.

Ἀπαραίτητον θεωρῶ τὴν ἀντιγρα-
φὴν τοῦ μαθήματος τὸ ἔτος τοῦτο ἐ-
πὶ χάρτου, ἐπιστατοῦντος τοῦ διδα-
σκάλου εἰς τὴν ὀρθογραφίαν καὶ εἰς
τὴν καθαριότητα, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν
πρέπει νὰ τίθηται ἐν παρέργῳ.

Μαθήματα ὑποβοηθητικὰ τῆς μνή-
μης εἶναι εἰς πᾶσαν ἡλικίαν ἀπαραί-
τητα.

Τὸ ἔτος τοῦτο δύνανται οἱ παῖδες
νὰ μάθωσι νὰ γράψωσιν ἑκατοντάδας,
χιλιάδας, ἑκατομμύρια καὶ ἔτι περαι-
τέρω.

γ'. Ἔτος τρίτον.

Τὸ ἔτος τοῦτο πρέπει νὰ μάθωσιν οἱ
παῖδες νὰ διακρίνωσι τὰ δέκα μέρη
τοῦ λόγου, καὶ νὰ σχηματίζωσι τὰ
κλιτὰ πλὴν τοῦ ῥήματος. Πρὸς τοῦ-
τούτοις πρέπει νὰ μάθωσι τί ἐστὶ
ποκείμενον, τί κατηγορούμενον, τί
ντικείμενον, τί ἐπιθετικὸς προσδιο-
σμὸς καὶ τί κατηγορηματικὸς, καὶ π

μέγα λάθος, κατ' ἐμὴν ἰδέαν, ὅσοι νομίζουσιν ὅτι ἡ σύνταξις ἀπόκειται εἰς ἡλικιωμένους μαθητάς, ἤδη τὴν τεχνολογίαν ἐκμεμαθηκότας· ἡ σύνταξις εἶναι ἡ φυσικωτέρα ὁδὸς διὰ τῆς ὁποι-
ας θὰ δυνηθῇ ὁ παῖς νὰ κατανοήσῃ τὰ ἀναγινωσκόμενα καὶ νὰ ταξιθετήσῃ δεόντως τὸν προφορικὸν λόγον τοῦ ὥστε ἀρμοδιώτερον εἶναι νὰ προηγηθῇ τῆς τεχνολογίας, κατ' ἀρχὰς μὲν ἄνευ συντακτικῶν ὁρισμῶν, ὅπως ὑπέδειξα ἐν τοῖς περὶ τοῦ δευτέρου σχολικοῦ ἔτους, εἰς δὲ τὸ τρίτον καὶ τεταρτον ἔτος καὶ μετ' αὐτῶν, συμβαδίζουσης καὶ τῆς τεχνολογίας· ἡ δὲ τεχνολογία νὰ μὴ εἶναι μηχανικὴ, περιοριζομένη εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν τύπων, ὅπερ οὐδένα ἄλλον ἔχει σκοπὸν ἢ τὴν ἐπίδειξιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν διάκρισιν ἀπ' ἀλλήλων τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Μεγάλως δὲ συντελεστικὴν διὰ τε τὴν σύνταξιν καὶ τὴν τεχνολογίαν θεωρῶ τὴν χρῆσιν γραφικῶν γυμνασμάτων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ διδασκάλου· νὰ μεταφέρωσι π.χ. οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τετραδίου ὑπὸ διαφόρους στήλας τὰ ῥήματα, τὰ ἐπιρρήματα, προθέσεις, ὀνόματα κτλ. τῶν ἀναγνωσμάτων αὐτῶν. Νὰ τρέπωσι προτάσεις ἐνικοῦ ἀριθμοῦ εἰς προτάσεις πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ. Ἐκ διδομένων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου λέξεων ἀσυναρτήτων νὰ σχηματίζωσι προτάσεις. Νὰ προτείνῃ αὐτοῖς γύμνασμα ἀφορῶν τὴν συμφωνίαν τοῦ ὑποκειμένου μετὰ τοῦ κατηγορήτου, τοῦ ἐπιθέτου μετὰ τοῦ οὐ-

σιαστικοῦ καὶ ἄλλα παρόμοια.

Τὸ ἔτος τοῦτο πρέπει νὰ γείνηται ναρξίς καλλιγραφίας, ἥτις θεωρεῖται ὡς ἐν ἐκ τῶν προτόντων τῆς ἐλευθέρου ἀγωγῆς· πρὸς τοῦτο δὲ πρέπει ἐπιστατῇ εἰς τὴν καλλιγραφίαν ὅς τῶν διδασκάλων κέκτηται τὸ προῖημα τοῦτο· διότι πολὺ περισσότερον λαμβάνει ὁ μαθητὴς ὑπ' ὅψιν τὸν γριχὸν χαρακτῆρα τοῦ διδασκάλου παρὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς καλλιγραφίας ὅπερ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχει.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἑλλ. ἱστορίας πρέπει πλέον νὰ διδαχθῇ ὁ παῖς τὸ ἔτος τοῦτο οὐχὶ ἀπλῶς ἱστορικὰ συμβάντα ἄνευ ἀλληλουχίας, ἀλλὰ συνεχεῖς ἐκ μὲν τῆς Ἱερᾶς μόνον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐκ δὲ τῆς Ἑλλ. ἱστορίας μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς Ἑλλ. αὐτονομίας ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐν συντομίᾳ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ποτὲ δύο ταῦτα μαθήματα δὲν πρέπει νὰ διδασκῶσι ξηρῶς, ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως ὥστε νὰ διεγείρωνται ὅσον δεῖ τὰ θρησκευτικὰ καὶ πατριωτικὰ αἰσθήματα εἰς τοὺς παῖδας καὶ νὰ χρησιμεύωσι ὡς παραδείγματα εἰς τὸν βίον τῶν παίδων τὰ διδασκόμενα.

δ. Ἔτος τέταρτον.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶμαι τῆς ἀς τὸ κείμενον τῆς ἀναγνώσεως ἀντικεῖν ἐντελῶς ἀρχαῖον, τοῦλάχιστον εἶναι ἀρχαῖον καὶ μὲ ὕψος τὸ συνέπτυγμένον, ἀπ' ἐνὸς μὲν διὰ προπαρασκευασθῆναι ἱμαίως τὴν ἀρχαίαν γρ.

Ε.

αὐτὰ συνειθίσωσι νὰ ἀναγινώσκωσιν
ρησκόπτως καὶ εὐχερῶς λόγον σχοι-
νῶν, ὅπερ εἶναι δυσχερὲς διὰ τοὺς
ἐκθισμένους. Ἡ ἀνάγνωσις νὰ συ-
νέχεται ὑπὸ ἐρμηνείας, συντακτικῆς
ροῦσεως καὶ τεχνολογίας.

ἐν τοῖς γραπτοῖς γυγνάσμασι νὰ
συμῶσι πρότασιν τινα διαδοχικῶς εἰς
ἀφόρους χρόνους, ἐνεργητικὴν πρό-
σιν εἰς παθητικὴν, ἐνικὸν ῥῆμα εἰς
ἐνικτικὸν κτλ. κατὰ δὲ τὴν δευτέ-
ραν μηνίαν νὰ τρέπωσιν ἀνεπτυγμέ-
νην πρότασιν εἰς συνεπτυγμένην καὶ
ἀπαλιν, νὰ συνδέσωσι πρὸς ἀλλή-
λῃ προτάσεις συμπλεκτικῶς, ἀντιθε-
τικῶς, ὑποθετικῶς, αἰτιολογικῶς κτλ.
τῆς δευτέρας ἑξαμηνίας δύνανται
ἐκσκηθῶσιν εἰς ἐκθέσεις μύθων καὶ
τηρηματίων.

ὁ ἔτος τοῦτο δύνανται νὰ διέλθω-
σι οἱ παῖδες ὁλόκληρον σύντομον πο-
ρικήν Γεωγραφίαν δι' ἧς θὰ μάθωσι
καὶ μόνον πράγματα, οἷον τὰς πέν-
τηκταίους, τὰς διαφόρους ἐπικρατεί-
ας αὐτῶν καὶ τὰς κυριωτέρας πόλεις
καὶ πρωτεύουσας τῶν ἐπικρατειῶν
τῶν Τῆς Ἱερᾶς καὶ Ἑλληνικῆς
ἀρχαίας συνέχειας καὶ τέλος καὶ τῆς
ἀρχαίας αἰ τέσσαρες ἐπὶ τῶν ἀκε-
ρων τράξεις ἐφαρμοστέαι ἐπὶ προ-
ημάτων.

Συμπλήρωμα.

Πλὴν τῶν ῥηθέντων ἰδιαιτέρως πε-
ρὶ διδασκτέων μαθημάτων καὶ τοῦ

αυτοητικῆν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν
παίδων καὶ τὰ ἐξῆς:

α'.) Ἡ γυμναστικὴ ἐκτελουμένη διὰ
περιπάτων, διὰ παιδιῶν καὶ διὰ ποικί-
λων κινήσεων τοῦ σώματος, εἴτε ἀ-
πλῶς εἴτε περὶ δίζυγα, μονόζυγα κτλ.
Καὶ τὸ ὅτι μὲν ἡ γυμναστικὴ ὡς συν-
τείνουσα ἀμέσως εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ
σώματος συντείνει ἐμμέσως καὶ εἰς τὴν
τῆς ψυχῆς καὶ συνεπῶς ἄμετροι αἱ ἐξ
αὐτῆς ὠφέλειαι, εἶναι πασίδηλον. Ἐὰν
δὲ καταβληθῇ προσοχὴ ἐκ μέρους τῶν
διδασκάλων ὅπως εἰς πάσας αὐτῆς τὰς
περιπτώσεις διατηρηθῇ ἡ τάξις καὶ ἡ
κοσμιότης, δὲν θέλουσι διδαχθῇ συγ-
χρόνως οἱ παῖδες καὶ τὰς δύο ταύτας ἀ-
ρετὰς ὧν ἄνευ καὶ ἡ ἄλλη αὐτῶν ἐκ-
παίδευσις ἀτελὴς δύναται νὰ θεωρη-
θῇ;

Ἴσως διατείνονται τινες ὅτι θὰ ἦτο
καλῖτερον νὰ συνειθίσωμεν τοὺς παῖ-
δας εἰς τὰ σπουδαῖα μόνον νὰ κατα-
γίνωνται καὶ νὰ μὴ ἐνισχύωμεν διὰ
τῆς ἐπεικειᾶς τὴν φιλοπαιγμοσύνην
αὐτῶν.

Καὶ ὁμῶς κατ' ἐμὴν ἰδέαν ὁ πε-
ριορισμὸς οὗτος δύναται νὰ ἔχῃ ὡς
συνέπειαν κακὸν σοβαρώτερον, εἴτε
τὸ παίζειν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ διδασκάλου
καὶ ἐν ὥρᾳ ἀκαταλλήλῳ, τὸν ὅποιον
θὰ προσπαθήσῃ τότε ὅπωςδὴποτε νὰ
ἀπατήσῃ καὶ νὰ ψευθῇ ἐν ἀνάγκῃ,
εἴτε τὸ πτοεῖσθαι ὑπὸ φόβου καὶ ἀ-
ποβλακοῦσθαι.

οὐ μόνον ἐθίζει τὸν παῖδα εἰς τὴν ἀκριβειαν καὶ τὴν συμμετρίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ εἰς αὐτὸν ἐμποιεῖ.

γ'.) Ἡ μουσικὴ, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀτελὴς ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ ἀνατροφή ἐλευθέρου ἀνδρός, οὐκ ἐλίγον συντελεῖ καὶ αὕτῃ εἰς τὴν διάπλασιν τῆς καρδίας τῶν παιδῶν.

δ'.) Ἡ ποίησις ἤτοι ἐκστήθησις καὶ ἀπαγγελία ποιημάτων ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῶν παιδῶν.

ε'.) Ἡ καθαριότης τῆς Σχολῆς, ἡ εὐμενὴς καὶ προσήνης συμπεριφορὰ τοῦ διδασκάλου, ἡ συχνὴ ἐπίσκεψις τῆς Σχολῆς ὑπὸ τῆς Ἐφορείας καὶ ἡ μετ' εὐπροσηγορίας καὶ φιλοφροσύνης δεξιώσεις αὐτῆς μετὰ τῶν διδασκάλων, εἶναι παραδείγματα ζωγρὰν ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶν ἐντύπωσιν, ἣτις βλαστάνουσα ἐν αὐτοῖς καὶ καρποφοροῦσα, θέλει ἀναδείξει αὐτοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ νέους κοσμίους, πολίτας τὴν συναίσθησιν τοῦ προορισμοῦ ἐν ἑαυτοῖς φέροντας, καὶ μέλη ὑγιῆ τῆς κοινωνίας.

Ἐν Ἀμισῷ τῇ 10ῃ Ἰουνίου 1885.

Δημήτριος Γεωργιάδης

Διευθυντὴς τῆς Δημοτικῆς Σχολῆς Ἀμισοῦ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Στοιχειώδεις συμβουλαι

πρὸς τὰς μητέρας καὶ τὰς τροφούς.

Καθ' ἐκάστην πρωίαν πρὶν νὰ θη-

νὰ πλύνεται τὸ σῶμα καὶ προπὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα νὰ διατηρῶνται πάντοτε καθαρὰ θῶς καὶ ἡ κεφαλὴ, ἐρ' ἥς δὲν νὰ ἀφήσωμεν νὰ μένη ὁ ῥύπος ἐπιδερμίδες, καὶ β'.) νὰ ἀλλάζωμεν τὰ ἀσπρόρρουχα· το δέμα τῆς κορμῆς νὰ τηρηθῇ μόνον κατὰ τὸν μῆνα.

Πρέπει νὰ ἀπορρίψωμεν ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ καθόλου σπαργματοῦ, τὸ ὁποῖον περιβάλλει καὶ σφίγγει τὰ μέλη καὶ τὸ σῶμα διότι ὅσον περισσότερο, τὸ παιδί χει ἐλευθέραν κίνησιν, τοσοῦτο ποκαθίσταται εὐρωστότερον καὶ λῶς μεμορφωμένον· ν' ἀπορρίψωμεν ἐπίσης πάντα ἐπίδεσμον πιέζοντα κεφαλὴν, ὅπερ ἐνδεχόμενον νὰ τῇ γῇ βραδύτερον ἀταξίας ἐν τῇ καὶ διανοίᾳ.

Τὸ παιδίον δέον νὰ ἐνδύεται τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον θερμῶς τοὺς τῶνους, οὕς κατοικεῖ, καὶ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους· ὀφείλομεν νὰ τὸ προφυλάξωμεν πάντοτε ἐντὸς καὶ ἔκτὸς τῆς κατοικίας, ὁ ἄνθρωπος δέον ν' ἀνανεωθῇ πάντοτε, πρὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν ὑπερβολικὴν μύνητα.

Δὲν πρέπει νὰ ἐκβάλλωμεν τὸ φος τοῦ δωματίου, εἰ μὴ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας, καὶ τότε, ἂν ἡ τμοσφαῖρα εἶναι λίαν ἡρέμος.

Ἀπογαρεύεται καὶ εἶναι λίαν

ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ, ἐν ἣ καὶ ἡ μή-
τηρ ἢ ἡ τροφός.

Δὲν πρέπει νὰ βιάζωμεν τὸ παι-
δίον νὰ βιάδίζῃ· ἀλλὰ δέον νὰ τὸ ἀ-
φήτῳμεν νὰ σύρεται ἐλευθέρως κατὰ
γῆς καὶ νὰ σηκώνεται μόνον του. "Ο-
θεν πρέπει ν' ἀποβρίψωμεν τὴν χρῆ-
σιν τῶν ἀμαξῶν καὶ λοιπῶν, τῶν συν-
τελούντων εἰς τὸ πρόωρον καὶ βεβί-
ασμένον βιάδισμα τῶν παιδίων.

"Ορεῖλομεν πάντοτε νὰ ἐφιστῶμεν
τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἐλαχί-
στων ἀδιαθεσιῶν τῶν παιδίων (κω-
λικόπνοος, διάρροια, συνεχεῖς ἐμετοί,
βήξ κτλ.). Πρέπει νὰ καλέσωμεν τὸν
ἰατρὸν ἅμα τῇ ἐνάρξει ἀσθενείας τι-
νός, ἥτις παρατείνεται πέραν τῶν 24
ὥρων.

"Εν περιπτώσει ἐγκυμοσύνης πᾶ-
σα μήτηρ πρέπει νὰ πύτῃ νὰ θηλά-
σῃ, διότι ἄλλως μέλλει νὰ ῥιψοκιν-
δυνεύσῃ τὴν ζωὴν ἢ τὴν υἰείαν τοῦ
βρέφους.

"Απραίτητος εἶναι ὁ δαμαλισμὸς
τοῦ παιδίου κατὰ τοὺς πρώτους μῆ-
νας τῆς γεννήσεώς του, ἢ ἐνωρίτερον
μάλιστα, ἂν ἐπικρατῇ ἐπιδημία εὐ-
λογίας· τοῦτο εἶναι τὸ μόνον προφυ-
λακτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀσθενείας
ταύτης.

"Οσον δ' ἀρῶν ἐρθεὶν ἀπὸ τὴν τροφήν τῶν
νηπίων, πρέπει ν' ἀκολουθαλάφουται μόνον
τοὺς ἐξῆς κανόνας.

α'.) Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἡ τροφή τοῦ βρέφους δέον νὰ εἴ-

τερον πάντοτε, ἢ, ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ,
τὸ τῆς τροφῆς. Τὸ βρέφος δέον νὰ θη-
λασθῇ σχεδὸν κατὰ πᾶσαν δευτέραν
ὥραν καὶ ἥττον συχνότερον τὴν νύ-
κτα.

β'.) "Εν περιπτώσει ἐλλείψεως γυ-
ναικείου γάλακτος δέον νὰ μεταχει-
ριζώμεθα διὰ τὸ βρέφος χλιαρὸν γά-
λα βοῆς ἢ αἰγός. "Εὰν τὸ παιδίον εἴ-
νε πολὺ μικρὸν, προτιμητέον τότε γά-
λα ἄδολον, εἰ δὲ μὴ, ν' ἀναμίξωμεν
ἐλαφρῶς τὸ γάλα μετὰ ζακχαρώδους
ὕδατος, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς πυκνώ-
σεως τοῦ γάλακτος καὶ τὴν κρᾶσιν
τῶν πεπτικῶν ὀργάνων τοῦ παιδός.

γ'.) "Οπως τὸ παιδίον πίνῃ τὸ γά-
λα τοῦτο, δέον νὰ μεταχειριζώμεθα
πήλινα ἢ ὑάλινα ἀγγεῖα καὶ οὐδέπο-
τε χάλκινα, τὰ ὅποια περιέχουσι σχε-
δὸν πάντοτε μόλυβδον, οὔτε βυζοβ-
ρός με σωληνὰς ἐκ θειούχου ἐλα-
στικοῦ. Δέον νὰ καθαρίσωμεν μετὰ
προσοχῆς τὰ ἀγγεῖα μετὰ τῶν πα-
ραρτημάτων αὐτῶν, ὅσάκις θέλωμεν
τὰ μεταχειρισθῇ, καὶ νὰ τὰ ἐμβάψω-
μεν ἐν τῷ ὕδατι, ὅπου νὰ τὰ ἀρή-
σωμεν μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς νέας
χρήσεως.

δ'.) Ν' ἀποφεύγωμεν τὴν οἰκτιρή-
ποτε φύτεως συνήθειαν τῶν ἀπομυ-
ζημάτων, ἅπερ ἐνίοτε κάμνομεν με-
ταξὺ τῶν χειλέων τοῦ βρέφους ἵνα κα-
τευνάτωμεν τὴν πείναν ἢ τὰς φων-
νάς του.

ε'.) Ν' ἀπέχωμεν τῶν διαφόρων
συνθέσεων ἅπερ τὸ ἐμπόριον συνιστᾷ

πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ γάλακτος.

5'.) Δέον νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τὸ τεχνικῶς γαλουχεῖν, ἢ διὰ βυζορρόας δηλονότι ἢ ἄλλου καταλλήλου ἀγγείου διατροφή τοῦ βρέφους, ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ μαστοῦ, καθ' ὅσον τοῦτο δὲν ἐνεργεῖται ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ διὰ τῶν ἀπαιτούμενων φροντίδων, ἀυξάνει κατὰ πολὺ τὰ αἷτια τῆς ἀσθενείας ἢ τῆς θνησιμότητος τῶν νηπίων.

6'.) Εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ δώσωμεν εἰς τὸ βρέφος, μάλιστα κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, στερεὰν τροφήν (ἄρτον, πλακούντια, κρέας, λαχανικά, ὀπώρας, σοῦπαν κτλ.) ἢ φάρμακα, ὡς ἔλαιον μυραίνης, ὅπερ ἔνεκα τῆς δυσπεψίας αὐτοῦ δύναται νὰ προξενήσῃ ἐντοσθιακὰ συμπτώματα. Εἰς τὴν πρόωρον καὶ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς γινομένην διατροφήν τῶν νηπίων ὀφείλεται ὁ μέγας ἀριθμὸς τῆς θνησιμότητος τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασμάτων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

7'.) Μόλις ἀπὸ τὸν ἑβδόμον μῆνα τῆς ἡλικίας δύναται τις νὰ ἀρχίζῃ τὴν δώσῃ εἰς τὸ βρέφος ζωμὸν μετὰ μικρῶν τεμαχίων ἄρτου, ἂν τὸ γάλα τῆς μητρὸς ἢ τῆς τροφῆς εἶναι ἀνεπαρκές. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου ἔτους εἶνε ὠφέλιμον νὰ δώσωμεν εἰς τὸ παιδίον ἐλαφρὰν σοῦπαν ἐκ γάλακτος ἢ ἐλαφρὸν ζωμὸν μετὰ λευκοῦ ἄρτου, καὶ τετριμμένην ὀρυζαν συσκευασμένην μετὰ γά-

κτος, ὅπως ὀλίγον κατ' ὀλίγον διαδύσωμεν τὸ παιδίον εἰς τὸν ἀπογαλακτισμόν. Ὁ ἀπογαλακτισμὸς δὲ οὗτος δὲν δύναται νὰ γείνη εἰ μὴ μετὰ τὴν ὁδοντοφυΐαν τῶν δώδεκα ἢ δεκαῆξ ὁδόντων, ὅταν τὸ παιδίον εὑρίσκεται ἐν καλῇ ὑγιεινῇ ἀσεί καὶ κατὰ τὴν ἡρεμίαν ἣτις ἀκολουθεῖ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πλείστων ὁδόντων.

Ἐκ τῆς « Ἠχοῦς τῆς Γενεύης ».

Μετάφρ. Δ. Κ. Κανδύλη.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Ποντικὰ παραμῦθια.

19. Ὁ Γιαννίτσ.

(Τραπεζοῦς)

Εἷνας γρατὰ εἶχεν εἶναν γιόν καὶ ἔκουεν Γιαννίτσ. Ὁ Γιαννίτσ ἐρρώστεσεν καὶ ἡ μάννα 'τ πάντα ἔλεεν αὐτον. « Ῥίζα μ' Γιαννίτσ, στὰ δρόμια σὺ νὰ πάγῃ· ἐγὼ ἄς ἀποθάνω καὶ σὺ μὴ ἀποθάντς· ῤίζα, μ' Γιαννίτσ ».

Ὁ γιὸς αὐτοῦ ἕναν ἡμέραν ἐνούντσεν « Ἀτσάπα ἀγοῦτε ἡ μάννα μ' ἀληθινὰ ἀγαπᾷ με; γι' ἄς ἐφτάγω τι· δὲν κ' ἐγροικῶ αὐτό ».

Ἐναν ἡμέραν ἡ μάννα 'τ κάπ ἐπῆεν καὶ αὐτὸς ἐπῆεν.

Φτοῦλτσεν ὁ γιὸς καὶ ἐξέστρεψεν τὸν καίρον καὶ εἶπε· Δὲν πρέπει μὲν εἶναι πετεινὸν φος τοῦ ἔσθον μετὰ τὴν πῆχυν σίτ' ἐπέντε ἔσθον καλὰ ἕναν ἐντὶ σερὲν τμοσ' καὶ ἄμην ντὸ ἐτέρεσεν πῶ ἔβαλεν.

πασεν ἄτον, καὶ ἔθηκεν τὴν ἐντσερὲν
 στὸ κρεβάτιν αὐτ καικᾶ, καὶ αὐτὸς ἔπε-
 σεν κά. Ἀλλομίαν ἐσῆβεν ἀπέσ ἡ
 μάννα ἴ. « Οὐ! ῥίξα μ Γιαννίτσ,
 ντ' ἐρτάς; πῶς εἶται; στὰ δρόμεα σ
 νὰ πάγω ». Εἶπεν καὶ ὁ Γιαννίτσ. « Ἐ
 μάννα! ντὸ θὰ γίνουμαι; ἔρθεν ὁ χά-
 ρον νὰ παῖ, τὴν πῆχ' μ ». — « Ντό
 λές, Γιαννίτσ; μὴ φοᾶσαι, ἐγὼ ν' ἀ-
 ποθάνω στ' ἐσὸν τὸν τόπον ». —
 « Ναί, μάννα, ἀδαπέσ στὴν ἐντσερὲν
 ἐν, μόνον καὶ ἄλλο θὰ ἐβγαίν καὶ πείρ
 τὴν πῆχ' μ ». Ἡ γραῖα ἐρχίνεσεν
 νὰ φοᾶται. « Τέρεν, ἂν 'κὶ πιστεύς »,
 εἶπεν ὁ Γιαννίτσ καὶ ἔνοιξεν τὴν ἐν-
 τσερὲν. Ὁ πετεινὸν ἐσταναχώρεῦτεν
 ἀσπὴ ζέστην, ἀμάν ἐλάγκεψεν ἔξ καὶ
 ἔτρεχεν ἀδᾶ ἀκεῖ ἀπέσ στ' ὁσπίτ
 καὶ ἡ γραῖα ἀστὸ φόβον αὐτς ἔφρευεν
 ἀδᾶ ἀκεῖ καὶ ἐβάρκιζεν καὶ ἔλεεν:
 « Ἐγὼ 'κ' εἶμαι, σοὸ Γιαννίτσ ἄμε,
 σοὸ Γιαννίτσ! »

20. Ἄδὰ ποῦ κάμ τρώει

(Τραπεζίτης)

Ἦτον εἷνας γυναῖκα καὶ εἶχεν εἶναν
θεαγατέραν. Ἡ θεαγατέρα ἴς ἔτον
τσίπ ἔμμορφος, ἅμα ἔτον πολλὰ ὀκ-
νεαρία καὶ ἔντσαν ἐγάπανεν γὰ παί-
ρει ἄτεν ἔχουεν πῶς ἔτον αἶκσα καὶ
ἔπαῖρνεν ἄτεν.

Ἐναν ἡμέραν ἔρθεν ἀσπ' ἑνάν ξένον
τόπον εἶνας ἄγουρος καὶ εἶδεν τὸ κο-
ρίτσω καὶ ἔστειλεν κ' ἐψαλάφεισεν ἀ-

ΤΟΥ ΚΟΡΤΣΙ ΤΟΥ ΕΥΝΑ ΠΑ ΕΙΡΟΥ
ΕΛΙΝΑ Χ. ΔΕΛΕΥ ΕΥΝΑ Χ. ΧΑΤΖΗ

πολλὰ ὀκνεαρία ἔν, καὶ σὰ κανεῖνος
αἶμαν ἵκὶ θέλω νὰ ἐμπαίνω ». Ἀτός
παλ εἶπεν· « Ἄς ἔν ὀκνεαρία, θὰ παί-
ρ' ἄτεν· ἐγὼ ἐφτάγ' ἄτεν καὶ γίνεται
προκομμέντσα ». — « Ἦ καλόν, εἶ-
πεν ἡ μάννα ἴσ' ὕστερα μ' εὐρίξ
σὸ ἐμέν αἰτίαν ».

Ἄρ ἐποίκαν τῇ χαρὰν καὶ ἐστε-
φανῶθέν αὐτεν ἐρίφς καὶ ἐπῆρεν αὐτεν
κ' ἐπῆεν σὸν τόπον αὐτ. Οὓς νὰ ἐπῆ-
γαν, τῇ νύφει κ' ἐδῶκαν τιδὲν νὰ
τρώει, καὶ αὐτ' ἐπῆεν καὶ σὺ ὁσπίτην
αὐτ, εἶπεν ὅλως ἐκμαπέσ νὰ μὴ δίγνε
τιδὲν τῇ νύφει καὶ τρώει, καὶ ἂν ἐρω-
τᾷ κανὰν ἢ νύφει : « Γρατί κ' ἐδίγνε
με νὰ τρώω ; » νὰ λέει : « Ἀδὰ ποῦ
κάμ τρώει ».

Ἡ νύφει ἐνέστεψεν ἕναν ἡμέραν, ἐ-
νέστεψεν δύο, ἐπουγαλεῦτεν· τερεῖ, ἐ-
κεῖν τρώγει καὶ ἀτέν τιδὲν 'κὶ δίγει νὰ
τρώει καὶ στὸ τραπεζ πα 'κὶ λαλοῦν
ἀτέν. Ὅλων ὕστερα ἐπεντρόπσεν καὶ
ἐρώτησεν ἕναν χορίτσο ἐκείαπὸς. « Γι-
ατὶ 'κὶ δίγει με νὰ τρώγω » ; Ἀτέ-
παλ εἶπεν : « 'Κ' ἐξέρτς ἀτο ; ἀδὰ ποῦ
κάμ τρώει ». — Ἀλήθεια ; ἂν κάμνω
θὰ δίγει με καὶ τρώγω ; » — « Θὰ δί-
γει σε καὶ ἂμ ντό ; »

Τ' ἄλλο τὴν ἡμέραν ἐσχῶθεν σύμ-
πιρνα καὶ ἐσποῦγγσεν, ἐπλυσεν τὰ
σκεύη καὶ ἐποίησεν ὅλα τὰ δουλείας
καὶ ἐπεκεῖ ἐπῆρεν ἕναν ρόκον καὶ ἐκά-
τσεν κά καὶ κάμ. Ἐκεῖ ὁ τὴν ἡμέραν
ἐλάλεσαν ὅτεν πρὸ τραπέζ, καὶ ὅτε ἀσ-
κῶν ὁ αὐτὸς ντ' ἐποίησεν καὶ ἔξερεν, ντ'

γέντον προκομμέντσα. Πάντα ἐποί-
νεν δουλείας καὶ ἐκεῖν πα πάντα ἐλάλ-
ναν ἄτεν καὶ ἔτρωεν.

Ἐναν ἡμέραν ἐπῆεν ἐκεῖ σσὲν τό-
πον τσῆ νύφες ἡ μάννα νὰ ἐλέπ τῇ θεα-
γατέραν ἄτς. Ὄνταν θὰ ἐμπαίννεν ἄ-
πὲς στ' ὀσπίτ, ἡ νύφε ἐκουπάνιζεν
σκόρδον· καὶ ἄμον ντὸ εἶδεν τῇ μάν-
ναν ἄτς, ἔτρεξεν ἐδιῶκεν ἄτεν τὴν ἐγ-
δὴν καὶ εἶπεν· «Νὰ κουπάντσον, καὶ ἂν
'κ' ἐν 'κὶ φάζνε σε· ἀδὰ ποῦ κάμ
τρώει.» Ἀτέ παλ ἐγέλασεν καὶ ἐπῆ-
ρεν τὴν ἐγδὴν ἐκουπάντσεν.

I. II.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀγαθὸς δαίμων ἐν ὁδοιπορίᾳ.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

IV

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ ἡ-
ναγκασμένος νὰ καταβῇ καὶ ἐτέραν βα-
θμίδα εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς μικρᾶς πό-
λεως. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅμως ὅτι οὐδόλως
ἡσθάνετο ἐαυτὸν τεταπεινωμένον. Ὄταν
σηνεθίσῃ τις νὰ θεωρῇ τοὺς ἀνθρώπους
ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν βλέπει μεγάλην δι-
αφορὰν μεταξὺ ὑποδηματοποιοῦ καὶ δι-
κηγόρου. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἀνεστέναξε,
διότι ἡγάπησε τοὺς πρῶτους συντρόφους,
τῶν ἐποίων αἱ γενναῖαι ψυχαὶ ὁμοιάζον
καὶ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἡσθάνετο εὐγνωμο-
πρεπὲς σὺν ἡν πρὸς αὐτοὺς, διότι διεκέρυττον νό-
σωι μους ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης, ἂν καὶ εἰς
παν τὴν ἐφαρμογὴν πολλάκις παρεβιάζον ἄ-
μετά
ἔρυστα

1. Ἡ φράσις αὕτη ἀπέβη παροιμιώδης.

κουσίως αὐτοὺς.

— Ἦξευρον, ἔλεγε καθ' ἐαυτὸν παρη-
γορούμενος, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀτελεῖς.

Κατ' ἀρχὰς ἐθωπαύετο παρὰ τοῦ ὑπο-
δηματοποιοῦ καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ, οὔτι-
νες τὸν ἐθαύμαζον ἐκ ψυχῆς, καὶ εὐρί-
σκοντο λίαν τιμημένοι μεθ' ὅλην τὴν
τῆς πρώτης ἡμέρας ὑπερηφάνειαν, νὰ συν-
διαλέγωνται μετ' ἀνδρὸς ἔχοντος σχέσεις
μὲ τοὺς προὔχοντας τῆς πόλεως. Ἡ δὲ
σύζυγος τοῦ ὑποδηματοποιοῦ ἐδόκρυσεν ὅς
σάκις ἔκρουεν αὐτόν.

Δυστυχῶς ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν μετέβη
εἰς περίπατον, συνήντησε παρὰ τὰς πύ-
λας τῆς πόλεως ἀγαθὸν τινα ἐργάτην
ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ χωρίου, ὅστις ἐπλη-
σίασεν οἰκείως μὴ βλέπων εἰς αὐτὸν ἀ-
λαζονικὸν τινα τρόπον.

Ὁ καλὸς Δαίμων ἤρχισεν ἐκ νέου τὴν
αἰωνίαν κατήχησιν, διότι πρὸς τοῦτον
καὶ μόνον τὸν σκοπὸν ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς
καὶ οὐδόλως ἡδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ περὶ
ἄλλων ἀντικειμένων. Φυσικῶς τῷ λόγῳ
εὔρεν ἐν αὐτῷ εὐδιάθετον ἀκροατήν.

— Εὐγε! ἰδοὺ φρόνιμοι σκέψεις! ἀνέκρά-
ξεν ὁ ἐργάτης προσφέρων αὐτῷ χανδρο-
εἶδη καὶ τραγεῖαν χεῖρα, ἣν ὁ δαίμων φι-
λικῶς ἔσφιγγεν.

— Δός μοι τὴν χεῖρά σου, εἰσαι φίλος
μου, καὶ ἐὰν ἀληθῶς φρονῇς ὅσα λέγεις,
ἔλθε νὰ γευματίσῃς μετ' ἐμοῦ. Θέλω σὲ
παρουσιάσει εἰς τοὺς συντρόφους.

Ὁ Δαίμων ἀπαδέχθη ἱλαρῶς τὴν πρό-
τασιν, διότι ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ
σύνεγγυς καὶ τὸν λαόν, περὶ οὗ τοσοῦτος
λόγος ἐγένετο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ· ὁ-
δηγούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἐργάτου πρὸς τινα
τῶν πρώτων οἰκιῶν τοῦ προαστείου, εἰς-
ἦλθε κατόπιν αὐτοῦ ἐντὸς κεικασμένου

καὶ χαμηλοῦ δωματίου, ὅπου εἶκρε πε-
ρίπου ἄνδρες, φοροῦντες ἐσθῆτα ἐργατῶν,
ἐκάθηντο περίξ τραπέζης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχον
πολλὰ ποτήρια καὶ πινάκια.

Ψυχρὰς ὑποδοχῆς ἔτυχε κατ' ἀρχὰς
ἐνεκα τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐνδυμασίας του·
ἀλλὰ μετὰ τὰς πρώτας λέξεις τοῦ εἰση-
γητοῦ αὐτοῦ, ἐφαιδρύνθησαν τὰ πρόσωπα
καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ταχέως εὐφράνθη, διότι
οὐδέποτε οἱ λόγοι του τοσοῦτον ἐπεδοκι-
μάσθησαν ὅσον παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις ἐ-
κείνοις ἀνθρώποις, ὧν τὰ ἀνδρικά πρόσωπα
ἐλαμπον ὑπὸ χαρᾶς ἐνῶ ἔκκουον τοὺς λό-
γους αὐτοῦ. Μόνος ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος
σημαίνων τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας ἡδυ-
νῆθη νὰ τοὺς χωρίσῃ, καὶ ὅτε ἐπρόκειτο
νὰ ἐγερθῶσιν, ὁ Δαίμων λαβὼν τὸ πο-
τήριόν του,

— Ἀγῶμεν, φίλοι μου, εἶπεν ἐνθου-
σιωδῶς· πρὶν ἀποχωρισθῶμεν ἅς πῶμεν
ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων!

Τὰ ποτήρια συνεκρούσθησαν, καὶ μία
μόνη φωνὴ ἐξῆλθεν ἐξ ἀπάντων τῶν στο-
μάτων.

— Ναί, εἶπε πάλιν γεννάδας τις σιδη-
ρουργός, σείων τὸ ποτήριον ὅπερ εἶχε
κενώσει ἀπνευστί· ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης
ἀδελφότητος! κάτω οἱ ἄρχοντες!

Ὁ Δαίμων ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ
κατὰ τῆς κραυγῆς ταύτης, ἀλλ' οἱ ἐργά-
ται δὲν εἶχον πλέον καιρὸν ἵνα τὸν ἀκού-
σωσι. Παρυσύρθη πρὸς τὴν θύραν, ὅπου
ἤκουσε τοὺς θορυβώδεις ἀποχαιρετισμοὺς
αὐτῶν, συνοδευμένους ὑπὸ θερμῶν χειρα-
ψιδῶν.

Ἀπῆλθε δὲ ἀναλογιζόμενος ἂν εἰ ἄν-
θρωποι ἐκεῖνοι τὸν ἐνόησαν καλῶς· καὶ
δὲν εἶδε τὸν ὑποδηματοποιόν, ὅστις πλη-
σίον ἰστάμενος μετ' ἀπορίας παρετήρει

τὴν σχεδὸν ταραχώδη ἐκείνην σκηνήν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ ὑποδη-
ματοποιὸς ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ τῇ συζύγῳ
αὐτοῦ ὅ,τι εἶδεν.

Ἐσπεύσαμεν νὰ πιστεύσωμεν τὸν κομ-
πορήμονα ἐκεῖνον, εἶπεν ἡ γυνή. Ἀφοῦ
ἔχει σχέσεις μὲ τὴν κατωτέραν τάξιν, οὐ-
δόλως χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς. Ἐπειτα, δὲν
παρετήρησας ὅτι οἱ κύριοι προσποιῶνται
ὅτι δὲν τὸν γνωρίζουσιν ὡς ἄνθρωπον διέρχεται
πλησίον αὐτῶν; Καὶ ἐξ αἰτίας του συνά-
μεθα νὰ ἀπολέσωμεν τὴν πελατείαν τῶν.
Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσῃς, ἅς τὸν ἀπομα-
κρύνωμεν, διότι εἶναι καιρός.

Ἐκτοτε ὁ Δαίμων δὲν εἶδε πλέον εἰς
τὸ ἐργαστήριον ἢ κατηψῇ πρόσωπα, καὶ
ταχέως ἠναγκάσθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ πα-
ρουσία του ἦτο δυσάρεστος.

V

Εὐκόλως δὲ παρηγορήθη μετὰ τῶν ἀ-
πλοϊκῶν φίλων του, οἵτινες εἶχον τοσαύ-
την πρὸς αὐτὸν εὐλάβειαν, ὥστε τῷ ἐ-
πέτρεπον νὰ ἀντιλέγῃ ὡς ἄνθρωπος ἐπρόφερον-
το ἐνώπιόν του φράσεις ὁμοιάζουσαι πρὸς
ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον ἀφελῶς εἶπεν ὁ σι-
δηρουργός. Οὗτος δὲς ἢ τρεῖς ἡμέλησε νὰ
ὑποτονθορίσῃ τὰς λέξεις: « Χλιαρὸς καὶ
ἀριστοκράτης », ἀλλ' οἱ σύντροφοι τὰν
ἠνάγκασαν νὰ σιωπήσῃ, διότι βλέμμα
μόνον ἤρκεσεν ἵνα ἐννοήσῃ τις ὅτι ὁ Δαί-
μων ἦτο ἀνώτερος πάσης ὑποψίας· ἡ δὲ
οὐράνιος λάμψις, ἥτις ἠκτινοβολεῖ ἐκ τῶν
ὀφθαλμῶν του, ἐπέβαλλε μέγα σέβας.

Ἐν τούτοις, καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἵ-
γινετο λόγος περὶ τῶν νέων σχέσεών του,
καὶ ἡ κυβέρνησις ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ.
Ὁ δ' ἐπιφανὴς ἀνὴρ, ὅστις ἅπαξ εἶχεν
ἐπιπλήξῃ αὐτόν, ἐνόμισεν εὐλογον νὰ

τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἐσκέπτοντο νὰ ἀπαλ-
λαχθῶσιν αὐτοῦ ἐὰν ἐξηκολούθει νὰ ἀπει-
λῇ τὴν κοινωνίαν.

Εὐτυχῶς δὲν ἐπῆλθεν ἡ ἀνάγκη νὰ λη-
φθῶσιν αὐστηρὰ μέτρα ἵνα διακοπῇ ἡ ἐ-
πικίνδυνος αὕτη φιλία.

Ἐπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ταλαίπωρός τις
πτωχὸς ἐπαιτῶν κατ' οἴκους. Ὡς φιλοπό-
της, νωθρὸς καὶ αἰσχροῦς, ἦτο ἐντελῶς
ἄχρηστος. Νομίζω δὲ ὅτι ἄλλοτε εἶχεν
ἐλθεῖ καὶ εἰς ἔριδας μετὰ τῆς δικαιο-
σύνης.

Ὁ Δαίμων, ἐπιστρέφων ἐσπέραν τινὰ
εἰς τὴν οἰκίαν, θρηνῶν τὰς προσδοκίας
του, προσέκρουσεν ἀκουσίως εἰς τὸν πτω-
χόν, ὅστις εἶχε μεταβάλει εἰς οἰνόπνευ-
μα τὰ λεπτὰ, ὅσα ἐδαψίλευσεν αὐτῷ τὴν
ἡμέραν ἐκείνην ἡ φιланθρωπία, καὶ δι-
ερχόμενος τοὺς δρόμους ἐκτύπα τοὺς
τοίχους καὶ ἐτραγῶδει διὰ βραχνῶδους
φωνῆς ἄσεμνον ἄσμα. Ἡ σύγκρουσις
ἔρριψε τὸν δυστυχῆ ἐπὶ κοπρίας ὅπου ἐ-
φαίνετο πρόθυμος νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα,
διότι οὐδόλως προσεπάθει νὰ ἐγερθῇ· ὁ
δὲ κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ, λαβὼν αὐτὸν
ἐκ' εὐσπλάγχχνου χειρὸς, κατῴρθωσε με-
τὰ δυσκολίας νὰ τὸν ἀνορθώσῃ.

— Μήπως ἐκτύπησας, φίλε μου; τῷ
εἶπε μετὰ καλοσύνης.

— Μπά! ἐφέλλισεν ὁ μεθυσμένος,
αὐτὸς μὲ λέγει φίλον του. Τί τοῦ ἐ-
φάνη;

Καὶ προσεπάθει νὰ περιπατήσῃ· ἀλ-
λ' ἡ πτώσις τοῦ εἶχεν αὐξήσει τὴν ζά-
λην καὶ παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ἐκ νέου, ἐ-
ὰν ὁ Δαίμων δὲν τὸν ἐδοῇθει.

Ἐπακούων εἰς τὴν αὐτόματον εὐσπλαγ-
χνίαν του ἀπεφάσισε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν

αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, διῆλθε μετ' αὐ-
τοῦ τὴν πόλιν ἀδιαφορῶν πρὸς τὰς γνώ-
μας τοῦ κόσμου. Τί τὸν ἔμελε;

Καθ' ὁδὸν προσεπάθει νὰ ἐμπνεύσῃ
ἀγαθὰς σκέψεις εἰς τὴν ἐξηυτελισμένην
ἐκείνην ψυχὴν, ἀλλ' οἱ λόγοι του ἦσαν
μάταιοι· διότι ὁ οἰνοβαρὴς ἐκεῖνος δὲν
ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃ. Τοῦτο
μόνον ἐνόησεν, ὅτι ὑπῆρχέ τις εὐνοϊκῶς
φροντίζων περὶ αὐτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἔφθασεν
εἰς τὴν εὐτελεῇ καλύβην ἐν ἣ κατῴκει, κα-
ταληφθεὶς ὑπὸ εἶδους τινὸς εὐγνώμοσύ-
νης, ἐξέτεινε μηχανικῶς τὴν χεῖρα πρὸς
τὸν φιλάνθρωπον ὀδηγόν του. Οὗτος δὲ
τὴν ἐσφίγξε φιλικῶς καὶ εἶπε· Καλὴν ἐν-
τάμωσιν!

Τὴν ὥραν ἐκείνην διῆλθε κατὰ τύχην
ὁ ἐργάτης ὁ εἰσαγαγὼν τὸν Δαίμονα εἰς
τὸ χαμηλὸν δωμάτιον. Μεγάλῃ ἀγανά-
κτησις κατέλαβεν αὐτόν!

— Μὰ τὸν Θεόν! φίλε μου, εἶπεν ὁ-
ργίλως, ἀπώλεσας τὸν νοῦν καὶ συνδιαλέ-
γεσαι φιλικῶς μετὰ τοιοῦτου ὄντος;

— Ἀπαντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι φίλοι
μου· ποσάκις σοὶ τῷ εἶπον.

— Τοῦτο λέγεις μόνον; ἐγὼ ὁμως σοὶ
ἀναγγέλλω ὅτι δὲν θέλω νὰ ἔχω σχέσεις
μετὰ τῶν ἀχρείων ἀνθρώπων.

— Εἶσαι ἐλεύθερος, φίλε μου· ἐὰν δὲν
αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου ἀρκούντως
δυνατὸν ἵνα ἀνθέξῃς εἰς τὰ κακὰ παρα-
δείγματα, ἔχεις δίκαιον.

— Τί λέγεις! ἐφώναξεν ὁ ἐργάτης
ὠργισμένος. Ἀρά γε νομίζεις ὅτι φοβοῦ-
μαι μὴ γείνω κλέπτης μετὰ τῶν κλε-
πτῶν; δὲν ἔχω σχέσεις μὲ τοὺς κακούρ-
γους, διότι τοὺς καταφρονῶ καὶ εἰμαι ἀ-
νώτερος αὐτῶν.

πήντησεν ὁ Δαίμων προσβλέπων λυπηρῶς πρὸς αὐτόν.

— Μὴ δοκιμάζῃς νὰ μὲ περιπλέξῃς, παρακαλῶ. Ἐκαστος ἔχει τὴν τάξιν του καὶ ἐὰν ἔχῃς ὕβριν νὰ συνδιατρίβῃς μετ' ἐκείνου τοῦ ἀθλίου, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃς· ἡμεῖς θέλομεν σὲ ἐγκαταλείψῃ. Ἐὰν προτιμᾷς ἐκείνον παρὰ ἡμᾶς, εἶπέ το.

— Σᾶς προτιμῶ ἐκείνου, ἀλλὰ δὲν σᾶς προτιμῶ παρὰ τὸ δίκαιον! Ποτὲ δὲν θέλω ἀναδεχθῇ νὰ ἀπομακρύνω τὸν δεῖνα ἄνθρωπον ἵνα εὐχαριστήσω ἄλλον.

— Εὖρὲ λοιπὸν τρόπον νὰ μὴ φανῇς πλέον εἰς ἡμᾶς. Καὶ ταῦτα λέγων, ἀνεχώρησεν ὀρμητικὸς ὡς ἂν ἐφοβεῖτο μὴ μολυνθῇ πλησίον ἀνθρώπου φιλικῶς διατεθειμένου πρὸς τοὺς κακοήθεις.

Ὁμοίως πρὸς τοὺς ἄλλους εἶναι καὶ οὗτος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δαίμων βαθέως ἀναστενάζων, διότι εἶχε δώσει τὴν καρδίαν του εἰς τοὺς εἰλικρινεῖς καὶ τιμίους ἐκείνους ἀνθρώπους, τοὺς ἀφελῇ ψυχὴν ἔχοντας, οἵτινες ἤθελον πράξει ὅσα ἔλεγον ἐὰν ἠδύναντο νὰ τὰ ἐννοήσωσιν.

VI

Ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν μόνον μετὰ τοῦ ἐπαίτου ἠρῶντο ὁ Δαίμων νὰ συνομιλῇ. Ἀλλ' ὁμως δὲν ἀπηλπίζετο εἰσεῖτι. Ἐὰν κατορθώσω νὰ ὠφελήσω τοῦλάχιστον τοῦτον τὸν δυστυχῆ, ἔλεγε, τὸ ταξείδιόν μου δὲν θέλει ἀποβῇ ὅλως μάταιον.

Ἀλλὰ ταχέως καρετήρησεν ὁ ἐπαίτης ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔστρεφεν ἐπίτηδες τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν διήρχετο ὁ φίλος του, καὶ ὅτι ἐχθρικὰ βλέμματα παρηκολούθουν αὐτὸν πανταχοῦ. Ἡ φιλοτιμία του προσεβλήθη.

τινὰ πρὸς τὸν Δαίμονα, ἔρχεσαι μετ' ἐμοῦ διότι οὐδεὶς ἄλλος σὲ δέχεται! Ἐὰν νομίζῃς ὅτι τιμῶμαι διὰ τοῦτου, ἀπατάσαι.

Εἶπε, καὶ ἔστρεψε καὶ οὗτος ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τὰ νῶτα.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Δαίμων, τί ἀπέγεινεν;

Ὁ Δαίμων; ἀνέβη ἐκ νέου εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

(Πανδώρα)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἤρξαντο αἱ ἐτήσιαι δημόσιαι ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Φροντιστηρίου ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν, τοῦ ἐνταῦθα Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μπέτρου, τῆς Ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, τῶν Ἐφόρων καὶ Συμβούλων τῶν σχολείων καὶ πολλῶν φιλομούσων πολιτῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ Α. Π. μετὰ τοῦ πρωτοσυγγέλου καὶ τῶν παρόντων ἱερέων ἀπήγγειλε τὰς εἰησιμένους ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εὐχάς· εἶτα δὲ ὁ ἐλλόγιμος Διευθυντὴς τῶν Σχολείων κ. Κ. Ξανθοπούλος διὰ βραχέων ἐξέθηκε τὴν κατὰ τὸ λήξαν ἤδη σχολικὸν ἔτος πορείαν τῶν σχολείων. Ἐφανέρωσε δηλ. ὅτι ἡ μὲν ἑναρξίς τῶν μαθημάτων ἐγένετο τῇ 10 ἡ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ὁ δὲ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ Φροντιστηρίου ἀνῆλθεν εἰς 179 μὲν πρὸ τῆς ἐναρξέως εἰς 164 δὲ μετὰ τὴν ἐνδο-

σιν τῶν εἰσιτηρίων καὶ τὴν ἐν τῷ μη-
τρών ἐγγραφὴν αὐτῶν· ἀπηρίθμησε
τὰ ἐν ταῖς διαφόροις τάξεσι παραδο-
θέντα μαθήματα καὶ ἐπήνεσε τοὺς δι-
δάξαντας ἐπὶ τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ προ-
θυμίᾳ αὐτῶν· ἐδήλωσεν, ὅτι πλὴν
τῶν παραδόσεων ἐγένετο ἐν τῷ Φρον-
τιστηρίῳ καὶ προμελέτῃ δις τῆς ἡ-
μέρας ἐπὶ μίαν ὥραν ὑπὸ τὴν ἐπετή-
ρησιν τοῦ γενικοῦ ἐπιτηρητοῦ κ. Γρ.
Παπαδοπούλου, καὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι
αἱ ὥραι τῶν μαθηματικῶν ὠρίσθη-
σαν δι' ἐκάστην τάξιν τέσσαρες κα-
θ' ἑβδομάδα, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι πλεί-
ων καὶ ἡ δέουσα ἐπίδοσις γίνηται
καὶ εἰς ταῦτα. Μετὰ ταῦτα ἐπήνεσε
τοὺς μαθητὰς ὡς ἐπιμελεῖς καὶ φιλο-
τίμους, ἀλλ' ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐ-
τοῦ, ὅτι οὐ μικρὸν κώλυμα εἰς τὴν
πρόσδον αὐτῶν γίνεται τὸ ὅτι ἐμμένου-
νους εἰς τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τοῦ τό-
που φωνομιλοῦντες πρὸς ἀλλήλους καὶ
ἐν τῇ σχολῇ καὶ ἀλλαχοῦ. Πόσον δὲ
σπουδαῖον εἶναι τὸ κώλυμα τοῦτο καὶ
πόσῃν βλάβῃ ἐπιφέρει, ἀνέπτυξεν ὡς
ἐξῆς. « Ἡ γλῶσσα, εἶπε, συντελεῖ εἰς
τὴν ἀνάπτυξιν τὴν διανοητικὴν καὶ
τὴν ἠθικὴν, καὶ ἡ ἀνάπτυξις κατ' ἀλ-
ληλεπίδρασιν ἐπιδρά εἰς τὴν τῆς
γλώσσης διόρθωσιν καὶ μόρφωσιν.
Τοῦτο εἶναι βέβαιον. Ἐὰν λοιπὸν ἡ
γλῶσσα τῆς διδασκαλίας καὶ ἡ γλῶσ-
σα ἡ ἰδία ἐκάστου μαθητοῦ δὲν προ-
σεγγίζωσι πρὸς ἀλλήλας, ὁ μαθητὴς
δυσκολεύεται εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν

πιον τοῦ διδασκάλου καὶ κάπως ἐξ ἀ-
νάγκης προσκολλᾶται ἀπαρεγκλίτως
εἰς τὸ γράμμα τοῦ βιβλίου. Ἐντεῦθεν
ἡ ἐπίδοσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις ἱκανῶς
κωλύεται ἢ καὶ βραδύνει. Ὅθεν πρὸς
μείζονα προκοπὴν τῶν τέκνων τῆς
πατρίδος μας καὶ ἀνάλογον τῆς ἐπι-
μελείας αὐτῶν, ἀδάπανον δὲ ὅλως
προαγωγὴν τῶν σχολείων μας παρα-
καλῶ καὶ τοὺς μαθητὰς πάντας καὶ
τοὺς γονεῖς ἐν τῷ εἴκῳ νὰ ὁμιλῶσι
τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν, τὴν διορ-
θωμένην, καὶ ν' ἀφήσωσι τὴν διάλε-
κτον τοῦ τόπου εἰς τὰς γραίας καὶ τοὺς
παρήλικας· ὡς πληροφοροῦμαι δὲ, σχε-
δὸν πάντες δύνανται τῶρα ὁπωποῦν
ὀρθῶς νὰ μεταχειρίζωνται τὴν κοινὴν
τοῦ ἔθνους ἡμῶν νεωτέραν γλῶσσαν,
δι' ἧς καὶ συνδεόμεθα καὶ συνεννοού-
μεθα μετὰ πάντων. Ἡ διδασκαλία θὰ
προσπαθήσῃ ἀπὸ τῆς ἀστικῆς σχολῆς
νὰ ἐπιδοθηθῇ καὶ τὰ μικρὰ ἔτι παι-
διά εἰς τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν
καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ γλωσσικοῦ, ἀλλὰ
δὲν ἀρκεῖ ἀπαιτεῖται καὶ τῶν γονέων
ἡ ἐπικουρία. Ἐὰν μὴ καταστῇ κοινὴ
καὶ εὐχερὴς ἡ χρῆσις τῆς νεωτέρας
Ἑλληνικῆς ἡμῶν γλώσσης, ἡ ἐκπαί-
δευσις μὲ ὅλα τὰ σχολεῖά μας καὶ τὰ
ἐξοδά μας θὰ χωλαίνῃ καὶ τὰ ἦθη
μας θὰ εἶνε καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσι νὰ
εἶνε τραχέα, ὥσπερ ἡ διάλεκτος τοῦ
τόπου. Πᾶς τόπος ἔχει ἰδίαν διάλεκτον
καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλησιν ὡς καὶ
παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ἀλλὰ διὰ τῆς

... σὺν τῇ ἀναπτύξει καὶ ἐκπαι-
ται τοῦ λαοῦ. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἰ-
σπουδαῖον καὶ σπουδαῖον κώλυμα
προσδοκῶ τῶν σχολείων μας καὶ
μορφώσεως τοῦ λαοῦ. Δέον νὰ τὸ
θανθώμεν πάντες καὶ πάντες νὰ
τελέσωμεν εἰς τὴν ἄρτιν ἢ τὴν
ρῥωσιν αὐτοῦ. Καιρὸς εἶνε πλέον ἐν
οἰκίᾳ νὰ συντηθῇ ἡ διωρθωμένη
ἑλληνική ». Μετὰ τὰ εἰρημένα με-
επαίνων ἀνήγγειλε τὴν συμφωνίαν,
ἔκαμαν οἱ τῶν ἀνωτέρων τάξεων
θηταὶ τοῦ ν' ἀποφεύγωσι τοὺς βαρ-
ρισμοὺς καὶ σολοικισμοὺς καὶ τοὺς
φθαρμένους τύπους τοῦ τοπικοῦ ἰδι-
κατος. Τελευτῶν τὸν λόγον αὐτοῦ
β. Διευθυντῆς ἐξέφρασε τὰς εὐχαρι-
ίας ἑαυτοῦ τε καὶ τῆς Σχολῆς πρὸς
τὴν ἀληθῶς ἀξιεπαινον Ἐφορείαν τῶν
σχολείων διὰ τοὺς ἀτρύτους κόπους
καὶ τὴν μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ προ-
μίαν, οὓς κατέβαλε καὶ ἐπεδείξατο
τῇ ὑπὲρ τῆς τακτικῆς λειτουργίας
καὶ προσόδου τῶν Σχολείων. Κατόπιν
ἐξητάσθησαν οἱ μαθηταὶ τῆς ἀνω-
ττης τάξεως εἰς τὰ διάφορα μαθή-
ματα καὶ εὐχαρίστησαν τοὺς παρόν-
τες γονεῖς καὶ κηδεμόνας αὐτῶν καὶ
οὓς λοιποὺς φιλομούσους πολίτας διὰ
τὴν εὐστόχων ἀπαντήσεών αὐτῶν.
Μετά μεσημέριαν δὲ, καθὼς καὶ κα-
τέβη τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομά-
δος, ἐξηκολούθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ
προντιστηρίου καὶ τῶν κατωτέρων
τάξεων τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς, αἱ ὁ-
ποῖαι ὑπῆρξαν ὡσαύτως καλαί.

— Τῶν ἐν Κερασούντι Σχολείων
αἱ ἐξετάσεις ἐγένοντο τῇ παρελθούσῃ
ἐβδομάδι.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐγέ-
νοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν Κερασέᾳ
σχολείου ἐνώπιον τῆς παρὰ τοῦ ἐνταῦ-
θα Συλλόγου ἀποσταλείσης Ἐξεταστι-
κῆς Ἐπιτροπῆς, τῶν κ. κ. Σ. Χ. Κού-
ση καὶ Ἰορδ. Ι. Ἐνεπεκίδου, καὶ αἱ
τοῦ σχολείου Μεσσαρέας, ἐνώπιον τῶν
κ. κ. Ἡλ. Νικολαΐδου καὶ Γεωργίου
Ἀηδονίδου· τῇ δὲ Δευτέρᾳ αἱ τοῦ σχο-
λείου Κατόγλου Χότσης ἐνώπιον τοῦ
κ. Σ. Ε. Περσεΐδου. Εἰς τοὺς ἀριστεύ-
σαντας μαθητὰς τῶν σχολείων τού-
των ἀπενεμήθησαν βραβεῖα ἀποστα-
λέντα ὑπὸ τοῦ Συλλόγου· ἡ πρόσδος
δὲ αὐτῶν ὑπῆρξεν ἐν γένει καλή.

— Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι ἐγέ-
νοντο καὶ αἱ ἐξετάσεις τῆς ἐνταῦθα
σχολῆς τῶν Φρέριδων· ἡ δὲ τῶν βρα-
βεῖων ἀπονομὴ ἐτελέσθη λαμπρῶς τῇ
παραελθούσῃ Τρίτῃ.

— Αὐριον περὶ ὥραν 2 αὐ τοῦρχι-
στί γενήσεται μετὰ τῆς προσηκούσης
τελετῆς ἡ ἀπονομὴ τῶν ἀπολυτηρίων
εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς ἀνωτάτης τά-
ξεως τοῦ ἡμετέρου Φροντιστηρίου·
τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ αὐτοῦ.

— Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἀνεχώ-
ρησαν ἐντεῦθεν εἰς τὰς παρὰ τὸ αὐ-
τῶν ἢ τε Διευθύντρια, τοῦ ἡμετέρου
Παρθεναγωγείου κ. Ζ. Μολισσόβα
μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ ἡ διδά-
σκαλος κ. Μαρία Λώραλη. Ἀμφότε-
ραι κατὰ τὸ δέστημα τῆς διδασκα-

λίας αὐτῶν ἐπεδείξαντο ζῆλον καὶ προθυμίαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου αὐτῶν καὶ διεκρίθησαν πάνυ ἐπὶ μεγίστη χρηστοθείᾳ καὶ κοσμιότητι· διόπερ καὶ ἀξιέπαινοι κατέστησαν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν πάντων τῶν πολιτῶν προσειλκύσαντο· ὅθεν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν μετὰ συγκινήσεως προὔπεμψαν αὐτὰς οἱ Ἐφοροὶ τῶν Σχολείων κ. κ. Π. Κακουλίδης, Ἡλίας Κωνσταντινίδης καὶ Γεώργ. Γιαννηκαπάνης, ὁ ὅποιος συνώδευσεν αὐτὰς καὶ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου, ὁ Διευθυντὴς τῶν ἐνταῦθα σχολείων κ. Κ. Ξανθόπουλος καὶ οἱ τοῦ Φροντιστηρίου καὶ Παρθεναγωγείου διδάσκαλοι· ἔτι δὲ τῶν πολιτῶν τινες, καὶ κυρίαι, αἵτινες εἶχον συνδέσει στενοτέρας σχέσεις μετ' αὐτῶν. Τελευτῶντες δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι αἱ ἀναχωρήσασαι διδάσκαλοι ἀφῆκαν τὰς καλλιτέρας ἀναμνήσεις καὶ εὐχόμεθα αὐταῖς τὰ βέλτιστα.

— Τῇ ἐβδομάδι ταύτῃ ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν μετὰ τῆς Δημογεροντίας, ἡ Ἐφορεία καὶ τὸ Συμβούλιον τῶν Σχολείων, καὶ ὁ Φιλελευθευτικὸς Σύλλογος «Ξενοφῶν» ἐψήφισαντο καὶ ἀπέστειλαν εὐχαριστήριον πρὸς τὸν ἐν Αἰκατερινδὰρ φιλόπαιτον καὶ γενναῖον τῆς παιδείας ἄρωγόν κ. Π. Ἀκρίταν ἐπὶ ταῖς ἀδραῖς χορηγίαις αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἐνεγράψαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ.

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις,
τὸ δεύτερόν μου νῆτος,
τὸ ὅλον εἶνε ὄνομα
σοφοῦ· τὸ ξεύρεις ἴσως.

2. Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις,
τὸ δεύτερον ὁράται
στὸ σῶμά σου, τὸ δ' ὅλον μου
στὸ δεύτερον κρεμάται.

3. Αἶνιγμα.

Ἐνῶ ἐν μικρὸν παιδίον,
εἰς τὰς χεῖρας τὸ βιβλίον,
ἐν τῷ κήπῳ μελετᾷ,
εἰς ἐν δένδρον ἀποβλέπει,
νέον κλάδον ἴσιον βλέπει
καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν πετᾷ.
Νὰ τὸν ἀποκόψῃ τρέχει,
ἀλλὰ μάχαιραν δὲν ἔχει
καὶ μὲ λύπην σταματᾷ.
— Μὴ λυπεῖσαι, ὦ παιδίον·
εἰς αὐτό σου τὸ βιβλίον
εἶνε γράμματ'· ἀπ' αὐτὰ
τρία μόνον σοὶ ἀρκοῦν
γὰρ τοὺς κλάδους, νὰ κοπῇ

4. Γρίφος.

Ἐὰρ ὄντος κ' ἔρω.

I. I

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 26ῳ τεύχει

1. Θρανίον, κρανίον. — 2. Ῥόδομα, Ῥοδόσταγμα. — 3. Τὰ Ῥοδάκινα κοινά. — 4. Ἡ αἰξ (ἔξ).